

να χαιρετήσει
ἀποκαλύπτοντας γκριζες δάσεις
στην ἔρημιά τῆς φαλάκρας σου.
Καλησπέρα σας, κύριε,
ἀπόψε ὁ ἄνεμος θὰ εἶναι
τοῦ φθινοπώρου.

3

Τὰ ροδαλά πρόσωπα τῶν παιδιῶν
γλυκόπνοο τραγοῦδι τῶν καιρῶν.

Παν. Χαλοῦλης

ΤΡΙΑ ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Τὸ πρόσωπό της δὲν εἶναι τὸ φεγγάρι, οὔτε
διδύμοι λωτοὶ
τὰ μάτια της, οὔτε ἄγνὸ χροσάφι τὰ μπράτσα
της
Εἶναι σάρκα καὶ κόκκαλα. Τί ψέμματα εἶπαν
οἱ ποιητές!
Ὅμως τὴν ἀγαποῦμε, στὰ ψέμματα πιστεύουμε

2

Αὐτὸ τὸ ἀμύριστο λουλούδι, αὐτὸ τὸ μπουμπού-
κι ποὺ ἀνοίγει ἀμάδητο,
αὐτὸ τὸ ἀτρέπητο κόσμημα, καινούργιο μέλι,
γλυκὸ, ἄδοκίμαστο,
αὐτὸ τὸ τέλειο σχῆμα, δλόκληρη αὐτὴ ἡ ἀν-
ταμοιβὴ ἀπ' τὸν οὐρανό,
ποιὸς ἄνθρωπος εἶναι ἄξιος νὰ ἀπολαύσῃ αὐτὸ
τὸ θησαυρὸ;

3

—«Νὰ μὲ θυμᾶσαι»—Ὅμως πῶς αὐτὸ νὰ γί-
νει;
Ἡ καρδιά ποὺ νὰ θυμᾶται πρέπει, ἐσένα ἀ-
κολουθεῖ

Μετάφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά

Φανή Κόκκαλη

ΣΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Γαντζωμένοι στὰ πελώρια νύχια τοῦ γκριζοῦ
βράχου κοιτούσαμε μὲ μάτια βαθουλωμένα ἀπὸ
τὸν τρόμο τὸ μοντὸ χάος τοῦ ἀπύθμενου κε-
νοῦ.

Ἐνα ἀνυπολόγιστο σάλεμα καὶ ἡ χαράδρα
μᾶς πρόσμενε μ' ἕνα εἰρωνικὸ παγωμένο χα-
μόγελο, λές καὶ χαϊρόταν γιὰ τὴν τελειωτικὴ
ἦτα μας κι ἔδειχνε πρόθυμη νὰ μᾶς σφίξει
στὴν πέτρινη τραχειὰ ἀγκαλιά της.

Διψοῦσε θαρρεῖς νὰ συντριπῆι νεανικὲς ὑ-
πάρξεις, νὰ διώξῃ μακριὰ ἀπὸ τὰ νεκρὰ κῆ-
ταρά της κάθε σταγόνα ζωῆς, νὰ ρουφήξῃ τὸ
φλογισμένο αἷμα τῆς νύχτας καὶ μαζὶ κάθε ὀ-
μορφοπλασμένο ὄνειρο. Ποθοῦσε μαζὶ μὲ τὰ

σαρκοβόρα ἀγριοπούλια νὰ πετάξουν μακριὰ
οἱ ψυχές...

Καὶ μεῖς παγωμένοι, ἀσάλευτοι, κρατιόμα-
σαν μὲ πείσμα πάνω στὰ πελώρια νύχια τοῦ
γκριζοῦ βράχου διψώντας γιὰ τὴ σωτηρία, γιὰ
τὴ ζωὴ κι ἀποφασισμένοι νὰ παλαίψουμε γι'
αὐτὴν μὲ κάθε μόριο δύναμης, μὲ κάθε σταγό-
να ἀπὸ τὸ αἷμα μας.

Μαρία Ἀλεξίου

ΘΔΟΙΠΟΡΟΣ (ἀπόσπασμα)

Ἀρχίζεις νὰ περπατᾶς, σταματᾶς κοτᾶς τὸν
ἄτιμο καιρὸ ἧλιο, ποὺ βροσκοῦταν πρὸ μεσοῦ-
ρανο, τριζοντάς του τὰ δόντια. Αὐτὸς ὅμως σὲ
κοιτάζει περιφρονητικὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ θρίσκειται
καὶ συνεχίζει νὰ ἀνεβαίνει. Καὶ εἶσαι νουώθον-
τας τὴν ἀδυναμία σου συνεχίζεις τὴν πορεία
σου ἀκουμπώντας τὸ ἕνα σου χέρι σ' ἕνα ξύλο
ξεραμένο, ροξιασμένο, ἀλλὰ στερεὸ, καὶ τὸ
ἄλλο σου ἐπάνω λουτροῖδι τοῦ σάκκου σου...
Ὁ ἰδρωτὰς τρέχει νερὸ - παρ' ὄλο τὸ κα-
πέλλο - τὰ πόδια σου τρεκλίζουν καὶ τὰ μά-
τια σου παθαίνουν ὀφθαλματίες. Βλέπεις ἀν-
θρώπους πηγές, γαϊδούρια, σάπια.

—Ἀλλὰ, ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸ ἀ-
λήθεια, ἀναφωνεῖς: Ὅλο τὸ χωρὶο ξεπροθαί-
νει μπροστά σου, ἀληθινὸ ὅμως. Στρεκλᾶς καὶ
πέφτεις. Ἐνα κοῦτσουρο προλαβαίνει καὶ χῶ-
νετα ἀπὸ κάτω σου. Κάτι πέφτει ἀπὸ τὸ δέν-
δρο ποὺ θρίσκειται ἀπὸ πάνω σου. Μιά κουκου-
νάρα ἴσως. Ἐσὺ ὅμως δὲν ἀκοῦς τίποτε ἄλλο
παρὰ ἀγγελικὰ τραγοῦδια καὶ βλέψεις ἄστε
ράκια. Τὸ κεφάλι σου καὶ τὰ μέλη τοῦ σώ-
ματός σου χαλαρώνουν καὶ πέφτουν. Ὅλα
σκοτεινιάζουν καὶ γλιστρᾶς ἀπὸ τὸ κοῦτσουρο
καὶ αὐτὸ θυμώνει ποὺ ἀντὶ νὰ τὸ εὐγνωμονεῖς,
τὸ περιφρονεῖς. Ἐσὺ ὅμως δὲν καταλαβαίνεις
τίποτε δὲν βλέπεις, δὲν ἀκοῦς τίποτε. Απο-
θυμᾶς. Εἶσαι μακριὰ ἀπὸ τὸν κακὸ τοῦτο κόσμον
μὲ τίς πολλὰς στενοχώριες. Ἄτιμη κοινωνία!
Ταλαιπωρημένε ὀδοιπόρε!

Ἀθηνᾶ Κουφοπάνου

ΜΝΗΜΗ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ

—Καὶ ἀπὸ τὰ χτυπήματα ἐπρήστηκε τὸ
σῶμα μου καὶ κινήθιασε καὶ ἦμουν εἰς θά-
νατο. Ἐτάξα ἀρκετὰ χρήματα ἰενοῦ Ἀρβανί-
τη νὰ βῶ νὰ μὲ ἰδεῖ γιατρὸς καὶ νὰ πάρω καὶ
γιατρικὰ καὶ τὰ χρήματα. Μοῦ δίνει ἕναν
Τούρκον νὰ πάμε εἰς τὸ σπῆτι μου. Καθὼς πη-
γαίναμε στὸν δρόμον, πήγαίνα κρατώντας καὶ
πολὺ κουτζαίνοντας καὶ βογγώντας. Ὁ Τούρ-
κος, βόδι θεοτικόν, καὶ παντήχαινε θὰ μοῦ
βγεῖ ἡ ψυχὴ μου — δὲν ἤξερε δτ' εἶναι βαθία.
Πῆγα εἰς τὸ σπῆτι, ἐξαπλώθηκα τοῦ πεθαμοῦ.
Ἦρθε ὁ γιατρὸς· ἐγὼ στοχαζόζουν τὸν Τούρ-
κο, πῶς νὰ τοῦ φύγω.